

Arrest

nr. 286 860 van 30 maart 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 23 december 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 november 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 december 2022 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 7 februari 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verklaarde op 6 februari 2021 te zijn toegekomen op het Belgische grondgebied en diende op 5 juli 2021 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19*ter*) in functie van zijn Belgische vader.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 17 december 2021 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.3. Verzoeker diende op 25 mei 2022 een tweede aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19*ter*) in functie van zijn Belgische vader.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 24 november 2022 wederom een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de thans bestreden beslissing en bevat de volgende motieven:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.05.2022 werd ingediend door:

Naam: Y.(…)

Vooma(a)m(en): O.(…)

Nationaliteit: Ghanees

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Identificatienummer in het Rijksregister: (…)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met zijn (vermeende) Belgische vader, de genaamde A.(…) A.(…) J.(…) (RR (…)) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15,12.1980.

Ter staving van de verwantschap legt betrokkene opnieuw dezelfde in Ghana opgestelde 'certified copy of entry in register of birth' voor dewelke op 08/12/2020 werd geregistreerd. Hieruit blijkt dus dat de geboorte 22 jaar later werd geregistreerd, aangezien betrokkene volgens de geboorteakte zou geboren zijn op 20/12/1998.

Zoals in de weigeringsbeslissing van 17.12.2021 gemotiveerd staat kan deze geboorteakte niet aanvaard worden om de volgende redenen:

De registratie van geboorten en overlijden te Ghana is geregeld in de Registration of Births and Deaths Act (uit 1965, gewijzigd bij decreet 285 van 30 september 1968). In beginsel moet een geboorte in Ghana binnen 21 dagen worden geregistreerd bij de Registrar of Births and Deaths. Na de 21 dagen spreekt men van een laattijdige registratie, wat volgens Ghanese wetgeving is toegestaan. Om effectief als de juridische vader te kunnen worden beschouwd dient daartoe de vader op de geboorteakte te staan vermeld als vader en als informant. Bovendien moet de vader op het moment van de aangifte van de geboorte in Ghana kunnen aantonen dat hij in Ghana was. In dit geval is er sprake van erkenning op basis van Ghanees gewoonterecht. Staat de vader niet als informant, dan zal het kind nog in België moeten worden erkend.

Aangezien de référéntiepersoon niet vermeld staat als informant, is hij dus niet de juridische vader van betrokkene. Bovendien is de moeder die vermeid staat op de geboorteakte, nl. de genaamde D.(…) A.(…), niet de echtgenote van de referentiepersoon gezien hij op 18/12/1993 tot 19/12/2000 was gehuwd in België met de genaamde A.(…) M.(…) J.(…). Dit zou dus betekenen dat betrokkene een kind zou hebben 'erkend' bij een andere vrouw in Ghana toen hij in België verbleef bij zijn Belgische echtgenote. Op zich kan dat natuurlijk wel, echter dat had officieel moeten gebeuren. De moeder heeft niet aangetoond dat ze daartoe gemachtigd was op het moment van de laattijdige aangifte. Betrokkene legt aanvullend een documentent voor (Statutory declarations act of 1971(acts 389) dd. 10.03.2022) waarin zijn moeder op eer verklaard dat betrokkene wel degelijk de zoon zou zijn van de Belgische referentiepersoon. Echter, zonder objectief verifieerbare bewijsstukken kan deze verklaring op eer niet aanvaard worden. Het gesolliciteerd karakter kan immers niet worden uitgesloten.

Gezien het bovenstaande kan de laattijdig geregistreerde geboorteakte niet worden beschouwd als een bewijs aangaande de bloed - of aanverwantschap met de Belgische referentiepersoon, in toepassing van artikel 44 van het KB van 08.10.1981. Bovendien wordt de inhoud van de geboorteakte door onze diensten betwist overeenkomstig artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht. Het is namelijk niet duidelijk hoe betrokkene naar België is gekomen. Hij heeft pas een paspoort bekomen in België, gezien zijn paspoort is afgeleverd te Brussel op 09/08/2021. Het is dus niet duidelijk wanneer betrokkene zijn land heeft verlaten en in Schengen is ingereisd. Indien immers betrokkene daadwerkelijk de zoon zou zijn van een Belg dan mag worden verwacht dat betrokkene de gezinshereniging zou hebben aangevraagd bij de bevoegde diplomatieke post en met een visum gezinshereniging naar België zou reizen. Het houdt geen steek dat betrokkene eerst illegaal Schengen zou binnen reizen, met alle gevaren onderweg en enorme bedragen die aan mensensmokkelaars moeten betaald worden, om zich nadien te

realiseren dat hij eigenlijk niet illegaal in Europa hoeft te verblijven, gezien hij een Belgische vader heeft om verblijfsrecht aan te ontfangen. Uit het dossier van betrokkene blijkt dat hij zich voor het eerst komt aanmelden in België om een aanvraag gezinshereniging in functie van de vermeende vader in te dienen op 05/07/2021. Hij was tevoren niet gekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij komt als het ware uit de lucht gevallen, zonder voorgeschiedenis.

Bovendien kan een laattijdig geregistreerde geboorteakte puur op verklaring worden opgesteld gezien de 'registrar' slechts noteert wat hem door de aangever wordt verteld en dus geen enkel feit in de geboorteakte op echtheid wordt gecontroleerd. Vandaar dat de akte moet worden beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Deze redenering vindt steun in de informatie die te vinden is in: 'Home Office UK Border Agency, GHANA Country of Origin Information (COI) Report, 11may 2012'. Hierin wordt namelijk gesteld dat deze gebruiken vaak voorkomend zijn: 'The majority of registrations are not made at the time of birth, and often no registration is made until an individual requires a birth certificate for immigration purposes. Registrations not made within one year of an individual's birth are not reliable evidence relationship, since registration, including late registration, may often be accomplished upon demand, with little or no supporting documentation required.' Het is dus vrij makkelijk, en zonder grondig onderzoek naar de echtheid van de inhoud, om geboorteakten op te maken via de Ghanese autoriteiten. Het is redelijk te stellen dat dit ook hier het geval is, waardoor onze diensten de inhoud van de akte betwisten overeenkomstig artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht (wetsontduiking).

De andere voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Het verblijfsrecht aan betrokkene wordt opnieuw geweigerd omdat de verwantschap met de referentiepersoon als niet waarachtig wordt beschouwd. Er kan derhalve geen toepassing worden gemaakt van art. 40ter van de wet van 15.12.1980. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van de rechten van verdediging als algemeen rechtsbeginsel en beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt tevens een kennelijke beoordelingsfout vast.

Verzoeker zet zijn eerste middel uiteen als volgt:

"2.1.1.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing¹.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo wordt verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied in hoofdzaak geweigerd omdat verzoeker een geboorteakte heeft voorgelegd welke laattijdig werd geregistreerd, nl. 22 jaar na zijn geboorte.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoeker, uitsluitend gebaseerd op het feit dat de geboorteakte laattijdig geregistreerd zou zijn en er geen visumsticker of

inreisstempel in zijn paspoort zich bevindt geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

2.1.2. Dat door verweerder geenszins een grondig voorafgaandelijk onderzoek werd ingesteld overeenkomstig art. 27 W.I.P.R. waartoe verweerder gehouden is.

Een buitenlandse akte kan in België worden erkend indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 (artikel 27, § 1, eerste lid W.I.P.R.).

Er moet dus worden nagegaan of :

a) het recht dat het W.I.P.R. aanwijst, gerespecteerd is

b) er geen strijdigheid is met de openbare orde (artikel 21 W.I.P.R.);

c) er geen sprake is van wetsontduiking (artikel 18 W.I.P.R.).

Verweerder dient dus de rechtsgeldigheid van de door verzoeker neergelegde geboorteakte na te gaan overeenkomstig het recht van de plaats waar de geboorteakte werd opgesteld, dus m.a.w. overeenkomstig het Ghanese recht.

Verweerder diende dus voorafgaandelijk na te gaan of overeenkomstig het Ghanese recht de door verzoeker neergelegde geboorteakte een rechtsgeldige geboorteakte is.

Dit is in casu door verweerder niet gebeurd.

De loutere bewering dat met een laattijdige geboorteregistratie geen rekening kan worden gehouden bij het vaststellen van de afstamming en dat geen visumsticker of inreisstempel in zijn paspoort zich bevindt, kan geenszins beschouwd worden als een afdoende motivatie waardoor de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen worden geschonden.

Geenszins wordt door verweerder de bevoegde Ghanese wetsbepalingen weergegeven waaruit blijkt dat een laattijdige registratie of de vaststelling dat er geen visumsticker of inreisstempel in zijn paspoort zich bevindt, de echtheid of de geldigheid van een Ghanese geboorteakte aantast, een gevaar betekent voor de openbare orde of een vorm is van wetsontduiking.

Verweerders bewering dat met een laattijdige geboorteregistratie geen rekening kan worden gehouden en verweerders vaststelling dat een visumsticker of inreisstempel in het paspoort ontbreekt, tonen geenszins aan dat verweerder de rechtsgeldigheid van de door verzoekers neergelegde geboorteakte heeft getoetst aan het Ghanese recht.

Door verweerder werd evenmin nagegaan of de geboorteakte gelegaliseerd werd door de bevoegde autoriteiten of voorzien is van een apostille.

2.1.3.

Geenszins worden door verweerder de bevoegde Ghanese wetsbepalingen weergegeven waaruit blijkt dat een laattijdige registratie of het ontbreken van een visumsticker of inreisstempel in het paspoort de echtheid of de geldigheid van een Ghanese geboorteakte aantast, een gevaar betekent voor de openbare orde of een vorm is van wetsontduiking.

Verzoeker verwijst naar een rapport van de Immigration and Refugee Board of Canada: "Ghana: The "Certified Copy of Entry into Registry of Births" certificate; a description of its colour, size and seals; whether the format has changed since 2003; procedures for renewal or re-issuance; who is authorized to sign the Register of Births and Deaths and whether this varies from one region to another; security features (2003-2006)"², waarin de vorm en inhoud van de in Ghana opgestelde "certified copy of entry in register of birth" wordt beschreven en waaruit duidelijk kan afgeleid worden dat een laattijdige geboorteregistratie in Ghana een meer dan normale zaak is :

"The US Department of State also indicates that most Ghanaians do not register at birth and only do so when a birth certificate is needed for immigration purposes (8 June 2006)".

Dat verweerder heeft nagelaten te onderzoeken of de voorgelegde akte overeenkomstig het toepasselijke recht, met name het Ghanese, een rechtsgeldige geboorteakte betreft.

Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van het art. 27 WIPR, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting en verzoekers rechten van verdediging.

2.1.4.

Verzoeker wil verwijzen naar onder meer de arresten dd. 22.10.2015 nr. 155 101, dd. 26.10.2015 nr. 155 239 en dd. 16.08.2016 nr. 173 184 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin werd gesteld dat de loutere bewering in de bestreden beslissing dat een laattijdige geboorteregistratie geen draagkrachtige motivering uitmaakt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat uit de bestreden beslissing zelfs niet blijkt aan de hand van welk recht de gemachtigde de rechtsgeldigheid en de echtheid is nagegaan en geenszins blijkt of de gemachtigde gemeend heeft dat de "laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen" overeenkomstig dit niet nader bepaald toepasselijk

recht de echtheid of geldigheid van de akte aantast, een gevaar betekent voor de openbare orde dan wel een vorm is van wetsontduiking.

Verzoeker is van oordeel dat de vaststelling dat dat er geen inreisstempel of visumsticker in het paspoort van verzoeker zou zijn ingebracht geen afbreuk doet aan voormelde vaststellingen.

2.1.5.

Dat de bestreden beslissing voorts aanhaalt dat verzoekers vader niet werd vermeld als informant op de geboorteakte en hij bovendien gehuwd was met een andere dame. Verzoekers vader zou dus een kind hebben erkend bij een andere vrouw, wat op zich mogelijk is, maar wat officieel had moeten gebeuren.

Verzoeker heeft evenwel een beëigde verklaring van zijn moeder voorgelegd die duidelijk uitlegt waarom verzoekers vader niet als informant werd vermeld, nl.

“That the reason the father of my son is not the informant on the birth certificate of my son O. Y. is that at the time of registering his birth at the registry of Births and Deaths here in Ghana I was the parent present hence the use of my name as the informant.

Dat een dergelijke verklaring zeer plausibel is en verweerder geenszins een dergelijk document niet in overweging mag nemen louter omwille van het gegeven dat het om een verklaring zou gaan.

Bovendien, indien verweerder twijfels had omtrent de afstammingsband tussen verzoeker en de referentiepersoon, had hij verzoeker moeten vragen om een DNA onderzoek te laten uitvoeren teneinde alle twijfel omtrent de afstamming weg te nemen.

Verweerder heeft dit niet gedaan, doch nam – zonder enig bewijs en louter op grond van vermoedens – een negatieve beslissing ten aanzien van verzoeker, zodat de bestreden beslissing duidelijk een schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht. Dat er hierdoor tevens sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJSS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat verweerder verzoeker dan ook diende uit te nodigen aan de hand van een DNA onderzoek zijn afstamming te bewijzen, in plaats van zonder meer de aanvraag gezinshereniging van verzoeker te weigeren wegens twijfels omtrent zijn afstamming.

Dat de bestreden beslissing dan ook de zorgvuldigheidsplicht schendt en een manifeste beoordelingsfout inhoudt, zodat deze dient vernietigd te worden.

2.1.6.

Dat conform artikel 40ter juncto 40bis §2, 3° Vw. als familielid van een Belg worden beschouwd, hun bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner, die te hunnen laste zijn, die beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn.

Verzoeker heeft aangetoond dat hij de zoon is van de referentiepersoon, hij ten laste was van zijn vader toen hij nog in Ghana verbleef en voldaan is aan de voorwaarden van voldoende bestaansmiddelen, huisvesting en ziekteverzekering.

Dat de gezinshereniging in hoofde van verzoeker dan ook diende toegestaan te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 40ter Vw.”

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 40ter van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling, en meer specifiek het op verzoeker toepasselijke artikel 40ter, §2, 1°, van de vreemdelingenwet, luidt als volgt:

"(...)

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

"(...)"

De "familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°" zijn onder andere:

"3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 25 mei 2022 een tweede aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn (beweerde) Belgische vader. Hierbij legde verzoeker een Ghanees paspoort neer dat op 9 augustus 2021 te Brussel werd afgeleverd. Verzoeker trachtte zijn verwantschapsband met de Belgische referentiepersoon aan te tonen middels een "Certified Copy of Entry in Register of Births" van 14 december 2020 waarin de naam van de referentiepersoon is opgenomen, doch enkel zijn moeder uitdrukkelijk wordt vermeld. Verzoekers moeder trad tevens op als "informant". Daarnaast legde hij een reeks documenten neer om aan te tonen dat hij voldeed aan de specifieke vereiste van het 'ten laste zijn' en de overige voorwaarden inzake gezinshereniging.

2.8. In de bestreden beslissing wordt overwogen dat "(d)e betrokkene (niet) voldoet (...) aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie".

De gemachtigde van de staatssecretaris duidt de afwezigheid van een deugdelijk bewezen verwantschapsband aan als belangrijkste weigeringsmotief:

“Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met zijn (vermeende) Belgische vader, de genaamde A.(...) A.(...) J.(...) (RR (...)) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Ter staving van de verwantschap legt betrokkene opnieuw dezelfde in Ghana opgestelde 'certified copy of entry in register of birth' voor dewelke op 08/12/2020 werd geregistreerd. Hieruit blijkt dus dat de geboorte 22 jaar later werd geregistreerd, aangezien betrokkene volgens de geboorteakte zou geboren zijn op 20/12/1998.

Zoals in de weigeringsbeslissing van 17.12.2021 gemotiveerd staat kan deze geboorteakte niet aanvaard worden om de volgende redenen:

(...)

Aangezien de référéntiepersoon niet vermeld staat als informant, is hij dus niet de juridische vader van betrokkene.

(...)

Gezien het bovenstaande kan de laattijdig geregistreerde geboorteakte niet worden beschouwd als een bewijs aangaande de bloed - of aanverwantschap met de Belgische referentiepersoon, in toepassing van artikel 44 van het KB van 08.10.1981.

(...)"

2.9. Verzoeker betoogt in zijn eerste middelonderdeel dat de weigering omwille van de laattijdige registratie van zijn geboorteakte en het gebrek aan inreisstempel in zijn paspoort geen afdoende gemotiveerde beslissing oplevert en een kennelijke beoordelingsfout uitmaakt.

2.10. De Raad merkt op dat verzoeker zich kennelijk richt tegen een aantal bijkomende overwegingen uit de bestreden beslissing, terwijl hij niets inbrengt tegen het determinerende motief ervan, met name de vaststelling dat de referentiepersoon niet als zijn juridische vader kan worden beschouwd in de zin van artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Deze reglementaire bepaling schrijft voor dat *“(d)e familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, (...) enkel (kunnen) genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.”* In de bestreden beslissing wordt na onderzoek geconcludeerd dat verzoeker geen deugdelijk bewijs heeft geleverd van zijn juridische afstammingsband, zodat hij zich niet kan beroepen op het verblijfsrecht, voorzien in artikel 40ter, §2, van de vreemdelingenwet.

2.11. Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij in zijn middel poneert dat de beslissing enkel de *“loutere bewering”* bevat dat met een laattijdig geregistreerde geboorte *“geen rekening kan worden gehouden”*. Verzoeker somt in zijn middel een aantal vernietigingsarresten van de Raad van 2015 en 2016 op waarbij de bestreden beslissingen geen verdere motivering bevatten over de laattijdig geregistreerde Ghanese geboorteakten. De situatie uit deze arresten kan evenwel niet worden gelijkgesteld met verzoekers situatie. In de thans bestreden beslissing wordt immers uitvoerig gemotiveerd waarom het bewijs van de afstammingsband tussen verzoeker en de Belgische referentiepersoon *in casu* als onvoldoende waarachtig wordt gekwalificeerd. Uit de beslissing blijkt immers dat in sommige gevallen een laattijdig geregistreerde Ghanese geboorteakte wél als een deugdelijk bewijs kan worden aanvaard. In verzoekers geval werd echter omwille van de afwezigheid van de vermelding van de referentiepersoon als *“informant”* bij de registratie en omwille van het gebrek aan machtiging in hoofde van de moeder om tot buitenechtelijke erkenning over te gaan, geacht dat het ‘juridische’ vaderschap van de referentiepersoon niet afdoende bewezen werd.

2.12. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 27 van het WIPR betreft de zogeheten *de plano*-erkenning van buitenlandse akten en bepaalt het volgende:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21. De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

(...)"

De Raad merkt op dat de formele geldigheid van de neergelegde (laattijdig geregistreerde) Ghanese geboorteakte conform artikel 27 van het WIPR niet wordt betwist. Er rijst in onderhavig geval dus niet

zozeer een probleem wat het bewijsmiddel zelf betreft, maar wel met betrekking tot de bewijskracht van het door verzoeker aangewende bewijsmiddel.

De bewijskracht van een buitenlandse authentieke akte wordt geregeld door artikel 28 van het WIPR. In artikel 28 van het WIPR wordt gesteld dat onder bepaalde voorwaarden “(e)en buitenlandse authentieke akte (...) in België (strekt) tot bewijs van de feiten vastgesteld door de buitenlandse overheid”, maar dat “(h)et tegenbewijs van de feiten vastgesteld door de buitenlandse overheid (...) met alle bewijsmiddelen (mag) worden aangebracht”.

In de thans bestreden beslissing wordt met betrekking tot de bewijskracht van de laattijdig geregistreerde geboorteakte verwezen naar de overwegingen uit de eerdere weigeringsbeslissing van 17 december 2021 die jegens verzoeker werd getroffen, doch door hem niet werd aangevochten:

“De registratie van geboorten en overlijden te Ghana is geregeld in de Registration of Births and Deaths Act (uit 1965, gewijzigd bij decreet 285 van 30 september 1968). In beginsel moet een geboorte in Ghana binnen 21 dagen worden geregistreerd bij de Registrar of Births and Deaths. Na de 21 dagen spreekt men van een laattijdige registratie, wat volgens Ghanese wetgeving is toegestaan. Om effectief als de juridische vader te kunnen worden beschouwd dient daartoe de vader op de geboorteakte te staan vermeld als vader en als informant. Bovendien moet de vader op het moment van de aangifte van de geboorte in Ghana kunnen aantonen dat hij in Ghana was. In dit geval is er sprake van erkenning op basis van Ghanees gewoonterecht. Staat de vader niet als informant, dan zal het kind nog in België moeten worden erkend.

Aangezien de référéntiepersoon niet vermeld staat als informant, is hij dus niet de juridische vader van betrokkene.

Bovendien is de moeder die vermeld staat op de geboorteakte, nl. de genaamde D.(...) A.(...), niet de echtgenote van de referentiepersoon gezien hij op 18/12/1993 tot 19/12/2000 was gehuwd in België met de genaamde A.(...) M.(...) J.(...). Dit zou dus betekenen dat betrokkene een kind zou hebben ‘erkend’ bij een andere vrouw in Ghana toen hij in België verbleef bij zijn Belgische echtgenote. Op zich kan dat natuurlijk wel, echter dat had officieel moeten gebeuren. De moeder heeft niet aangetoond dat ze daartoe gemachtigd was op het moment van de laattijdige aangifte. Betrokkene legt aanvullend een documentent voor (Statutory declarations act of 1971(acts 389) dd. 10.03.2022) waarin zijn moeder op eer verklaard dat betrokkene wel degelijk de zoon zou zijn van de Belgische referentiepersoon. Echter, zonder objectief verifieerbare bewijsstukken kan deze verklaring op eer niet aanvaard worden. Het gesolliciteerd karakter kan immers niet worden uitgesloten.

Gezien het bovenstaande kan de laattijdig geregistreerde geboorteakte niet worden beschouwd als een bewijs aangaande de bloed - of aanverwantschap met de Belgische referentiepersoon, in toepassing van artikel 44 van het KB van 08.10.1981.”

Uit voormelde overwegingen blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk heeft onderzocht of de laattijdige registratie van de geboorteakte, zoals voorzien in de Ghanese regelgeving, toelaat de verwantschapsband ten opzichte van de referentiepersoon op deugdelijke wijze vast te stellen. Verzoeker betwist in zijn middel niet dat de referentiepersoon niet als “informant” optrad en weerlegt bijgevolg de pertinente vaststelling niet dat de Belgische referentiepersoon zonder een Belgische erkenningsakte ‘juridisch’ niet als zijn vader kan worden beschouwd. Zoals in de beslissing wordt uiteengezet, volstaat de loutere vermelding van de Belgische referentiepersoon in de “Certified Copy of Entry in Register of Births” van 14 december 2020, zonder dat hij bij deze registratie als “informant” optrad, geenszins om op grond van het Ghanese gewoonterecht verzoeker als kind te erkennen.

In weerwil van verzoekers beweringen in zijn middel is de naderhand op 10 maart 2022 door verzoekers moeder opgestelde “Statutory Declaration” niet bij machte om geldige afstammingsbanden in het leven te roepen. Verzoeker beweert dat de inhoud van de verklaring zeer plausibel is, maar dit betekent niet dat aan deze eenzijdige verklaring, waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten, een grote bewijswaarde kan worden toegedicht. Terloops merkt de Raad op dat de referentiepersoon in de laattijdig geregistreerde geboorteakte nergens in de hoedanigheid van ‘vader’ wordt vermeld. Verzoeker toont hoe dan ook niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk is gegaan door te oordelen dat de Belgische referentiepersoon juridisch niet als vader kan worden beschouwd, waardoor verzoeker niet in aanmerking komt voor het gevraagde verblijfsrecht. In zijn middel meent verzoeker dat de gemachtigde van de staatssecretaris een DNA-onderzoek had moeten laten uitvoeren om alle twijfel weg te nemen, terwijl het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om duidelijkheid te scheppen over het vaderschap van de referentiepersoon.

2.13. Zoals hierboven gesteld, bevat de bestreden beslissing voorts een aantal bijkomende, eerder overtollige overwegingen inzake “wetsontduiking” overeenkomstig artikel 18 van het WIPR. Er wordt gesteld dat er omwille van de onduidelijkheid over het tijdstip waarop verzoeker het Schengengebied is ingereisd en omwille van het gegeven dat hij slechts in België een paspoort heeft bekomen, sprake zou zijn van een geboorteakte die louter op basis van verklaringen werd opgesteld zonder deugdelijk nazicht van de echtheid van de gegevens in de geboorteakte. De gemachtigde van de staatssecretaris stipt aan dat van verzoeker redelijkerwijs kon worden verwacht dat hij via de bevoegde diplomatieke post een gezinsherenigingsvisum zou hebben aangevraagd indien hij werkelijk de zoon van een Belgische vader zou zijn:

“Bovendien wordt de inhoud van de geboorteakte door onze diensten betwist overeenkomstig artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht. Het is namelijk niet duidelijk hoe betrokkene naar België is gekomen. Hij heeft pas een paspoort bekomen in België, gezien zijn paspoort is afgeleverd te Brussel op 09/08/2021. Het is dus niet duidelijk wanneer betrokkene zijn land heeft verlaten en in Schengen is ingereisd. Indien immers betrokkene daadwerkelijk de zoon zou zijn van een Belg dan mag worden verwacht dat betrokkene de gezinshereniging zou hebben aangevraagd bij de bevoegde diplomatieke post en met een visum gezinshereniging naar België zou reizen. Het houdt geen steek dat betrokkene eerst illegaal Schengen zou binnen reizen, met alle gevaren onderweg en enorme bedragen die aan mensensmokkelaars moeten betaald worden, om zich nadien te realiseren dat hij eigenlijk niet illegaal in Europa hoeft te verblijven, gezien hij een Belgische vader heeft om verblijfsrecht aan te ontfangen. Uit het dossier van betrokkene blijkt dat hij zich voor het eerst komt aanmelden in België om een aanvraag gezinshereniging in functie van de vermeende vader in te dienen op 05/07/2021. Hij was tevoren niet gekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij komt als het ware uit de lucht gevallen, zonder voorgeschiedenis.

Bovendien kan een laattijdig geregistreerde geboorteakte puur op verklaring worden opgesteld gezien de ‘registrar’ slechts noteert wat hem door de aangever wordt verteld en dus geen enkel feit in de geboorteakte op echtheid wordt gecontroleerd. Vandaar dat de akte moet worden beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Deze redenering vindt steun in de informatie die te vinden is in: ‘Home Office UK Border Agency, GHANA Country of Origin Information (COI) Report, 11may 2012’. Hierin wordt namelijk gesteld dat deze gebruiken vaak voorkomend zijn: ‘The majority of registrations are not made at the time of birth, and often no registration is made until an individual requires a birth certificate for immigration purposes. Registrations not made within one year of an individual’s birth are not reliable evidence relationship, since registration, including late registration, may often be accomplished upon demand, with little or no supporting documentation required.’ Het is dus vrij makkelijk, en zonder grondig onderzoek naar de echtheid van de inhoud, om geboorteakten op te maken via de Ghanese autoriteiten. Het is redelijk te stellen dat dit ook hier het geval is, waardoor onze diensten de inhoud van de akte betwisten overeenkomstig artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht (wetsontduiking).”

De Raad merkt op dat de kritiek van verzoeker op deze overtollige motieven, zelfs al is deze gegrond, geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing (cf. RvS 24 juni 2004, nr. 132.986).

2.14. Waar verzoeker stelt dat het aan de verwerende partij toekomt om de twijfels omtrent de afstammingsband weg te nemen door een DNA-onderzoek te laten uitvoeren, merkt de Raad op dat artikel 44 van het vreemdelingenbesluit de bewijslast legt bij het familielid dat het verblijfsrecht erkend wenst te zien: *“De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.”* Verzoeker gaat dus uit van een verkeerd begrip van het zorgvuldigheidsbeginsel waar hij de verantwoordelijkheid voor het ontbreken van een deugdelijk bewijs van de verwantschapsband integraal bij het bestuur legt.

2.15. Omwille van de gerede twijfels aangaande de afstammingsband met de referentiepersoon kan verzoeker geenszins worden bijgetreden waar hij *in fine* van zijn eerste middel betoogt dat hij de zoon is van de referentiepersoon en ten laste was van zijn vader toen hij nog in Ghana verbleef waardoor de gezinshereniging diende te worden toegestaan.

2.16. Er werd geen schending aangetoond van artikel 27 van het WIPR, noch van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Er blijkt niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich heeft gebaseerd op onjuiste feitelijke gegevens of foutieve juridische grondslagen. Verzoeker heeft geen motiveringsgebrek

aangetoond en evenmin aangetoond dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Verzoeker heeft geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond. Er kan geen kennelijke beoordelingsfout worden vastgesteld.

Het eerste middel is ongegrond.

2.17. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het evenredigheidsbeginsel. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“2.2.1.

Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Zoals voorafgaandelijk uiteengezet, is verzoeker de zoon van een Belgische man en woont hij samen met zijn vader, zodat verzoeker zonder enige twijfel een gezin in België heeft.

2.2.2.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven. Gezien het in casu een eerste toelating tot verblijf betreft, geschiedt er geen toetsing aan de hand van het 2e lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).

Dit geschiedt aan de hand van een ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/United Kingdom, §37).

In casu blijkt duidelijk dat verzoeker en zijn Belgische vader samenwonen en een gezin vormen.

Dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat verzoeker van zijn vader zal worden gescheiden en het gezin uit elkaar gehaald wordt.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending van artikel 8 EVRM inhoudt, nu uit de fair balance toets blijkt dat er geen gegronde redenen zijn om de gezinshereniging te weigeren.

Dat bovendien moet rekening worden gehouden met het feit dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvSt., 22 december 2010, nr. 210.029), zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending behelst van artikel 22 G.W. en artikel 8 EVRM en dient vernietigd te worden.”

2.18. Het evenredigheidsbeginsel kan slechts geschonden worden bevonden wanneer een beslissing die steunt op deugdelijke en dus afdoende bewezen motieven, een maatregel oplegt die niet in een redelijk verband van evenredigheid staat tot die motieven (RvS 12 maart 2020, nr. 247.294).

2.19. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, *K. en T./ Finland*, § 150). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.20. Met betrekking tot zijn gezinsleven stelt verzoeker dat hij met zijn vader samenwoont. Het loutere gegeven dat meerderjarige familieleden onder hetzelfde dak wonen, betekent niet automatisch dat zij een beschermenswaardig gezinsleven onderhouden in de zin van artikel 8 van het EVRM. De relatie tussen verzoeker, die meerderjarig is, zijn (vermeende) Belgische vader dient daarvoor immers gekenmerkt te worden door banden van afhankelijkheid die de normale emotionele banden overstijgen (*‘other than normal emotional ties’*) (cf. EHRM 18 november 2014, *Senchishak v Finland*, § 55). Deze band van afhankelijkheid werd *in casu* geenszins aannemelijk gemaakt. Terloops wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat, waardoor het betoog van verzoeker *“(d)at de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat verzoeker van zijn vader zal worden gescheiden en het gezin uit elkaar gehaald wordt”* elke grondslag mist. Verzoeker toont niet aan dat de beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten, omwille van het gebrekkige bewijs van de afstammingsband, in kennelijke wanverhouding staat tot het recht op gezinsleven of dat er een positieve verplichting zou rusten op het bestuur om verzoeker, ondanks het gebrek aan deugdelijk bewijs, alsnog een verblijfskaart af te leveren. Verzoeker kan zijn huidige gezinsleven verderzetten en een nieuwe aanvraag indienen wanneer hij, desgevallend na DNA-onderzoek, zijn afstammingsband kan bewijzen.

2.21. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM of van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Verzoeker betaalde twee keer het rolrecht. Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN